

Hội Ái Hữu Nguyễn Đình Chiểu & Lê Ngọc Hân Mỹ Tho

4555 University Ave San Diego, CA 92105-USA

Phone: 619-584-7568-Fax: 619-284-9822

Website1: ndclnh.tripod.com -Website2: saigonline.com/ndclnhEmail: vinhngo2000@yahoo.com**"Này Mỹ Tho ơi.."**

"Dầu lưu lạc lênh đênh tám hướng
Mong ngày về nói lại tình thương..."

"Ngày về Mỹ Tho". Như chị NTT mơ ước với mấy vần thơ chị Kim Hoa ngâm tuyệt vời trong ngày Hẹn mặt, như anh Nguyễn Thái Bửu tha thiết trong ĐS 2006: "Mong lắm một ngày về em ơi!" Vâng, ai cũng mong một ngày về, không phải thăm viếng 5, 3 ngày lại đi, mà về để ở, để nói lại những đứt đoạn của quá khứ mà dệt cho tương lai đoàn viên với bao nhiêu tình thương cho Mỹ Tho còn đây ấp trong tim. Nhưng chưa thể thực hiện được ước mơ lớn đó thì chúng ta cứ hẹn gặp nhau hàng năm khi Hội AH cựu HS 2 trường lớn nhất tỉnh Mỹ Tho NĐC-LNH tổ chức Đại hội gọi là ngày Hẹn mặt. Năm nay kỷ niệm 10 năm thành lập Hội Ái Hữu, phối hợp với kỷ niệm 15 năm thành lập Hội Đồng Hương Định Tường Mỹ Tho, chúng tôi đã được đón tiếp rất nhiều các Thầy Cô, anh chị cựu HS và những người đã từng sống nơi thành phố hiền hòa này từ khắp các nơi về tham dự. Ban Tổ Chức mệt nhoài, nhưng tim ai cũng rộn rã nở hoa theo những tay bắt mặt mừng của bạn bè mấy mươi năm mới được gặp lại nhau. Đã 50, 60 mà ai cũng "tim vẫn trẻ đập hoài nhịp cũ", mà mày tao ríu rít như ngày nào còn "cặp sách trên tay lòng chẳng chút ưu sầu..." Chị Thủ quỹ và các bạn lo thu tiền, trả lời các câu hỏi của khách đến mỗi cả tay, khàn cả hơi: "Sao mà năm nay Hội thưa rẻ vậy, vừa ăn tiệc vừa vé số mà chỉ có 20 đô?" Cười thưa rằng, "dạ chúng tôi lấy công làm lãi, chỉ lời được niềm vui, niềm vui từ sự hiện diện quá đông của quý vị và niềm vui được thấy mọi người ai cũng vui." Và như đã thưa bao nhiêu lần, đời người ngắn ngủi, tại sao chúng ta không đem đến cho nhau những nụ cười? Chúng tôi, những người "ăn cơm nhà vác ngà voi" này hi vọng còn sức khỏe để còn có thể tổ chức những ngày hẹn mặt hàng năm và dĩ nhiên với hi vọng là được sự tham dự của thật đông các Thầy Cô và anh chị em CHS. Văng vẳng bên tai mấy câu ca

theo nhịp vỗ tay những đêm lửa trại năm xưa, "Nào về đây ta họp mặt cùng vui..."

Một lần nữa xin cảm ơn tất cả, và khi nỗi mệt mỏi vừa lắng xuống, chúng tôi lại náo nức chờ ngày trùng phùng cho năm 2007. Bây giờ thì xin mời quý vị xem những hình ảnh ngày Hẹn mặt 29 tháng 10 vừa qua trong Bản tin này, có thể sẽ tìm lại được vài gương mặt Thầy Cô và bè bạn cũ. Để vui và cũng để ngâm ngùi: "Cố nhân xa rồi, có ai về lối xưa?"

Nguyễn T Trung.

**Chuẩn bị cho Đặc san Kỷ niệm 50 năm
thành lập trường nữ trung học
Lê Ngọc Hân Mỹ Tho (25/8/1957 –
25/8/2007)**

Chủ đề: "Lê Ngọc Hân, từ nàng Công Chúa đến trường Nữ trung học Mỹ Tho"

Đề tài:

- Công Chúa Lê Ngọc Hân trong lịch sử và trong văn học;
- Hai tác phẩm: Văn tế khóc vua Quang Trung và Ai tư văn;
- Trường Nữ trung học Lê Ngọc Hân qua các thời đại;
- Những kỷ niệm về ngôi trường, về Thầy Cô và Bạn bè xưa và nay;
- Trường Lê Ngọc Hân và các mối quan hệ, những kỷ niệm với trường Nguyễn Đình Chiểu, với quê hương Mỹ Tho, Định Tường...

Thể loại: Biên khảo, tùy bút, hồi ký, truyện ngắn, thơ, sưu tập hình ảnh,...

Thời gian nhận bài: Đến hết ngày 15 tháng 1 năm 2007. Bài viết xin gửi về địa chỉ trên Bản Tin hoặc e-mail: trudykk@aol.com, vinhngo2000@gmail.com

CÔ GIÁO TÌNH

Trương Thị Mai

Tiểu Sử:

- Sinh ngày 31-5-1935 tại Xã Điều Hòa, Mỹ Tho
- Học Collège Le Myre de Vilers, Mỹ Tho
- Dạy tại các Trường Chợ Gạo, Trịnh Hoài Đức, Nữ Tiểu Học và Nam Tiểu Học Tỉnh Ly Mỹ Tho (1955-1972)
- Hiệu Trưởng Trường Nữ Tiểu Học Tỉnh Ly Mỹ Tho (1972-1975)
- 1975 Bị cho nghỉ việc. Về buôn bán.
- 1991 Sang Hoa Kỳ. Định cư tại Oakland, CA. Tu Thiện

Năm, sáu mươi năm về trước, thành phố Mỹ Tho tuy hiền hòa, giản dị - chưa có một chiếc xe hơi nhà nào trên đường phố, chỉ có xe đạp, xe xích-lô (cyclo), xe lôi, xe ngựa... - nhưng cũng thuộc loại thành phố lớn và quan trọng vì ở đây có trường trung học lớn, lâu đời, rất nổi tiếng là trường Collège Le Myre de Vilers. Hằng ngày người ta thấy những nam sinh trong bộ bà ba trắng và các nữ sinh cũng trong bộ bà ba, trắng cũng có mà màu cũng có, dập đầu từ các nẻo đường đổ về phía cổng trường trên đường Ariès, và từ cổng trường đổ ra các nẻo đường trên đường trở về nhà, trông thật trang trọng và rất là trí thức. Các vị giáo sư cũng đi bộ hay đi xe đạp đến trường như học sinh, nhưng họ rất nghiêm trang, uy nghi, đức độ, khiến mọi người đều nể nang, kính phục. Vì là con một nhà giáo, từ lúc đi học, tôi đã hết lòng kính phục thầy cô. Tôi kính nể thầy cô không chỉ vì sự hiểu xa biết rộng của thầy cô mà còn vì sự thương mến, lo lắng, tận tụy của thầy cô đối với nghề nghiệp và đám học trò. Thương mến, kính nể thầy cô, tôi thầm ước ao một ngày nào đó tôi cũng sẽ được tiếp nối con đường thầy cô đã đi, được cầm viên phấn, đứng bên bảng đen, giảng bài cho đám trẻ nhỏ, trao cho thế hệ mai sau những kiến thức, những đức độ

mà mình đã được trao dồi. Cao quý thay nghề dạy học! Cao quý thay tình nghĩa thầy trò!

Năm 1955, một năm sau hiệp định Genève, nền giáo dục Việt Nam trên phần đất tự do, được phát triển mạnh. Số giáo chức không đủ để đáp ứng nhu cầu bành trướng của trường sở. Nghe theo đám bạn, tôi nộp đơn tại Ty Tiểu Học Định Tường, xin đi dạy học. Đơn được chấp thuận nhanh chóng và tôi được bổ nhiệm dạy học tại Trường Tiểu Học Quận Chợ Gạo. Tội phụ trách Lớp Năm của trường. Xem như đã thực hiện được ước vọng của mình thuở nào, tôi hết lòng với nghề. Soạn bài cẩn thận, dạy học siêng năng, làm việc tận tâm, học trò thu nhận kiến thức nhanh chóng, dễ dàng. Học trò không nhỏ hơn cô giáo bao nhiêu nhưng rất kính trọng, rất mến thương cô giáo. Sau ba niên học, tôi được đổi về dạy tại Trường Tiểu Học Trịnh Hoài Đức, tại Tỉnh Ly Mỹ Tho. Được về tỉnh ly, về gần nhà, nhưng tôi không thể không lưu luyến, thương mến ngôi trường Nhà Quê ở quận.

Mới về trường Trịnh Hoài Đức, tôi được thanh tra xuống xét lớp. Lần đầu tiên có thanh tra đến chứng kiến mình dạy lớp, tôi không khỏi phập phồng lo sợ, lần một nỗi vui mừng khó tả. Tôi hồi hộp lo sợ vì đây là lần đầu tiên tôi phải dạy trước sự theo dõi, chứng kiến của một thanh tra, một nhà giáo nhiều năm trong nghề, có rất nhiều kinh nghiệm dạy học. Nhưng tôi cũng vui mừng vì tôi biết rằng đây là cơ hội tốt để tôi trở tài dạy học của tôi, và cũng để thượng cấp thấy được sự tận tụy của một người tuy mới vào nghề nhưng đã hết sức tận tâm với nhiệm vụ. Nỗi lo sợ cũng như sự hết lòng làm việc của tôi đã được đền bù xứng đáng. Tôi được đánh giá tốt, và được đề nghị đổi về phụ trách lớp Năm Trường Nữ Tiểu Học tỉnh ly. Đây là một ban khen hết sức giá trị đối với tôi.

Trường Nữ Tiểu Học tỉnh ly là trường lớn, nổi tiếng từ lâu rồi. Được về dạy ở đây là một vinh dự, nhưng cũng là một trách nhiệm nặng nề. Lớp của tôi phụ trách có rất đông học sinh, không bao giờ tôi có dưới 60 học sinh trong lớp. Tuy phải dạy nhiều học sinh như vậy (lớp học lý tưởng là 30 học sinh) nhưng tôi vẫn theo dõi và chăm sóc từng em một. Tôi dạy rất kỹ, cắt nghĩa thật rõ ràng, kiểm soát từng em để biết chắc là tất cả đều hiểu rõ bài học. Tôi áp dụng kỷ luật một cách chặt chẽ, nghiêm khắc. Nếu em nào không hiểu bài thì tôi cắt nghĩa lại cho rõ hơn để giúp em đó hiểu chớ không trừng phạt. Tuy nhiên nếu em nào hiểu bài rồi mà không chịu học bài thì tôi sẽ trừng phạt ngay, vì em đó lười biếng không

Cô Trương Thị Mai (thứ ba từ bên mặt) và các giáo viên Trường Nữ Tiểu Học Mỹ Tho

học bài chớ không phải chậm hiểu hay kém thông minh. Trong học đường thời bấy giờ chưa có lệnh cấm trừng phạt thể xác (đánh đòn). Thành ra tôi vẫn trừng phạt theo lối cổ điển là bắt học sinh nằm xuống phết một roi vào mông. Nhờ giảng bài rành mạch, chu đáo, áp dụng kỹ luật chặt chẽ, nghiêm minh, mà hầu hết học sinh lớp tôi đều nhớ rành bài học, hiểu rõ cách giải đáp các bài toán, viết đúng chánh tả, văn phạm, làm văn giản dị nhưng đủ nghĩa và đúng cách. Kết quả: Tỷ lệ học sinh của lớp tôi thi đậu vào Lớp Sáu Trường Lê Ngọc Hân, không bao giờ dưới 90%.

Năm 1972, tôi được Ông Lê Văn Trí, Trưởng Ty Tiểu Học mời lên văn phòng, cho biết là Ông muốn đề nghị tôi làm hiệu trưởng trường Nữ Tiểu Học, và hỏi tôi có chịu nhận không? Thật là một bất ngờ đối với tôi. Biết rằng đây là một sự thăng chức nhưng thật tình tôi không có ý muốn làm hiệu trưởng bao giờ cả. Tôi trả lời ngay là tôi chỉ xin được dạy lớp. Tôi cũng thưa với Ông rằng tôi rất kém về chánh trị, rất vụng về trong việc giao tế, và rất sợ những áp lực đến từ nhiều phía, nhất là sợ những sự phiền phức, nhức đầu. Ông Trưởng Ty không nói gì thêm, chỉ bảo tôi suy nghĩ rồi ba hôm nữa hãy trả lời Ông. Ba hôm sau tôi lại được mời lên. Tôi vẫn giữ ý định trước, chỉ xin được dạy lớp mà thôi. Lần này Ông Trưởng Ty nhấn mạnh rằng đây là công vụ, là việc chung chớ không phải ý muốn cá nhân, hay ý thích riêng tư nữa. Tôi lặng thinh. Đã vì công vụ thì tôi còn biết nói gì hơn.

Tôi nhận chức Hiệu Trưởng Trường Nữ Tiểu Học Tỉnh Ly năm 1972. Đây là một trường nổi tiếng

từ lâu, và là một trường lớn. Trường có 5 cấp lớp, từ Lớp Một đến Lớp Năm, mỗi cấp lớp có 15 lớp học, thành ra tổng cộng là 75 lớp với hơn 7,500 học sinh, và gần 90 nhân viên và giáo chức dạy lớp. Tuy là một trường có tiếng, và có nề nếp tốt từ xưa, nhưng không tránh được một vài linh động lệch lạc. Tôi vốn tính nghiêm khắc, không bao giờ chấp nhận bất cứ một sai quấy nào, dù nhỏ cách mấy cũng vậy. Làm hiệu trưởng, tôi phải điều hành theo nguyên tắc, không thể để một điều xấu nào xảy ra trong trường. Những điều sai nếu có, tôi cần mạnh dạn chấn chỉnh. Dĩ nhiên là khi quá cứng rắn, quá nghiêm khắc thì không tránh khỏi đụng chạm, bất bình. Tôi biết thế nhưng tôi vẫn cố làm đúng nguyên tắc, bất kể những hậu quả có thể xảy ra. Cũng may là các giáo chức đồng nghiệp dần dần thấy tôi làm đúng và tất cả vui vẻ đứng sau lưng tôi. Tôi khó tính nhưng tôi hết lòng bảo vệ, bênh vực giáo chức. Không ai có thể dùng quyền lực hiếp đáp, hay tìm cách làm mất danh dự của các chị em giáo chức dưới sự điều khiển của tôi.

Thật ra khi điều hành một trường học tôi không chỉ áp dụng đúng mức luật lệ của Bộ Quốc Gia Giáo Dục, làm theo routine mà thôi. Khi làm việc trong lãnh vực giáo dục, tôi luôn luôn nghĩ đến quyền lợi của học sinh. Trường Nữ Tiểu Học có đến 15 Lớp Năm, khoảng 1,200 học sinh mà phần nhiều là học sinh giỏi. Thế nhưng khi thi vào trung học thì Trường Lê Ngọc Hân chỉ nhận được tối đa là 360 em, lý do là trường không có nhiều lớp, và thầy cũng không đủ. Trong khi đó Trường Nguyễn Đình Chiểu nhận được đến 800 nam sinh. Dĩ nhiên là Trường Nam Tiểu Học có nhiều học sinh hơn Trường Nữ. Tôi còn nhớ thời gian từ 1966 đến 1972, tôi dạy lớp Năm ở Trường Nam Tiểu Học, lớp tôi dạy không bao giờ dưới 100 học sinh, có năm tôi phải dạy đến 115 em trong lớp tôi. Nhưng dù nam sinh có đông hơn nữ sinh, tôi vẫn thấy Trường Nguyễn Đình Chiểu có tỷ lệ thu nhận cao hơn Trường Lê Ngọc Hân.

Chỉ có 360 em thi đậu và được nhận vào lớp Sáu, vậy số còn lại hơn 800 em kia thì sao? Dĩ nhiên là phải đi học trường tư. Nhưng không chắc gì tất cả phụ huynh đều có đủ khả năng để cho con học trường tư. Không được vào trường công, không đủ sức trả tiền để học trường tư, số phận của các em thật hết sức đáng buồn, mặc dù các em cũng thuộc thành phần học khá, chớ không phải là dở. Tôi vô cùng đau xót cho các em ấy, rất thông cảm nỗi thất vọng, buồn khổ của phụ huynh. Tôi phải nghĩ hết cách để

giúp các em được phần nào hay phần nấy. Tôi đi năn nỉ từng vị Hiệu Trưởng trường Lê Ngọc Hân, rồi trường Nguyễn Đình Chiểu. Sau cùng tôi xin được một phòng của trường Nguyễn Đình Chiểu. Phòng học có rồi, có sự đồng ý của Ông Hiệu Trưởng nhưng thủ tục lại khó khăn, vì lớp này nếu được mở ra thêm thì nó phải thuộc sự quản trị của trường Lê Ngọc Hân. Nếu không có một thỏa thuận nào từ trên cao thì sự treo ngoe này không thể dễ dàng giải quyết. Tôi chỉ còn cách cuối cùng là lên tận Bộ Giáo Dục, cầu cứu với Ông Phụ Tá Đặc Biệt Đặc Trách Trung, Tiểu Học và Bình Dân Giáo Dục. Thấy rõ sự lợi ích cho học sinh, hiểu biết thiện chí của tôi, và thông cảm nỗi buồn lo của phụ huynh học sinh, Ông Phụ Tá Đặc Biệt đặc cách chấp thuận cho mở thêm một Lớp Sáu nữa cho trường Lê Ngọc Hân nhưng đặt tại trường Nguyễn Đình Chiểu. Được tin này, ai cũng mừng, nhất là phụ huynh học sinh và tôi. Chuyện dù khó khăn đến đâu tôi cũng cố gắng vượt qua để cho quyền lợi của học sinh được đáp ứng thỏa đáng.

Nếu khi dạy lớp niềm vui của tôi là thấy học trò của mình đậu nhiều vào trung học, thì khi làm Hiệu Trưởng niềm vui của tôi là đáp ứng được nhu cầu học hỏi của con em. Nếu được dạy học tại trường Nữ Tiểu Học là một cái duyên, thì làm Hiệu Trưởng trường này quả thật là một cái nợ lớn. Cái duyên tôi làm xong còn cái nợ thì mới trả được nửa chừng. Biến cố năm 1975 chấm dứt nửa chừng cái nợ mà tôi chưa trả đủ. Giờ đây nơi xứ lạ quê người, nhớ chuyện ba mươi năm cũ, lòng bồi ngùi nhớ món nợ xưa, thấy như còn cái gì vương vấn trong lòng. Học sinh cũ của tôi giờ này nhiều người đã gần 60, gọi thăm tôi thường xuyên gọi thăm tôi từ các tiểu bang xa xôi trên đất Mỹ. Họ làm tôi cảm động vô cùng.

Tôi thấy tình thầy trò sâu đậm là niềm an ủi hết sức lớn lao của kẻ làm nghề nhà giáo ở Việt Nam xưa. Và tuy phải sống đời sống khiếm nhường, giản dị, tôi không bao giờ hối hận đã chọn con đường mà Ba tôi và nhiều Thầy Cô tôi đã lựa chọn: Đi Dạy Học, Làm Cô Giáo.

(Trích trong Đặc San Giáo Dục: *(Education in South Vietnam before 1975)*, do Giáo Sư Nguyễn Thanh Liêm và Lê Văn Duyệt Foundation ấn hành vào tháng 11/2006)

Về nguồn

(*Nguyễn Trần tận mạn về buổi họp mặt Mỹ Tho, NDC-LNH*) tại Westminster 29 tháng 10 năm 2006

Trời Cali. sáng chúa nhật 29 tháng 10 năm 2006 bỗng trở nên âm áp dịu dàng so với những ngày trước đó. Những sợi nắng trong sáng dễ thương như đang lung linh điệu luân vũ để chào đón Quý Thầy Cô, đồng hương, đồng môn NDC-LNH và các thân hữu trong ngày trọng đại nhất “*Ngày họp mặt kỷ niệm 15 năm thành lập hội ái hữu Định Tường Mỹ Tho và 10 năm thành lập hội ái hữu cựu học sinh NDC-LNH Mỹ Tho-Cali. Hoa Kỳ*” tại nhà hàng Paracel Sea Food Westminster.

Theo chương trình ấn định thì buổi lễ sẽ bắt đầu lúc 11:30 giờ sáng nhưng mới hơn 10:00 giờ mà đã có một số anh chị có lẽ vì nôn nóng gặp lại bạn bè xưa nên có mặt tại nhà hàng rồi. Sau đó thì nhiều người lần lượt đến và ban tổ chức mới phát giác ra là bị overload. Con số booked là 400 nhưng có lẽ vì cảm tình với hội nên giờ phút chót phe ta kéo đến gần 500. Ban tổ chức mặc dù hơi bối rối nhưng vui mừng dàn xếp với nhà hàng xin thêm mười bàn. Gì chứ chuyện xin trả thêm tiền thì nhà hàng “phần khởi hồ hồ” ok liền, chỉ tội cho mấy cô chú bồi bàn phải lăng xăn dọn dẹp.

Sau phần nghi thức khai mạc, anh Ngô Ngọc Vĩnh Hội Trưởng Hội AH/ CHS NDC-LNH Mỹ Tho-Nam Cali Hoa kỳ và luật sư Đỗ Hiếu Liêm, Hội Trưởng Hội Đồng Hương Định Tường & Mỹ Tho lần lượt ngỏ lời chào mừng và nhấn mạnh ý nghĩa buổi họp mặt. Đào mắt nhìn quanh, phóng... đại viên tôi thấy hầu hết các người tham dự tuy tóc đã điểm sương và khuôn mặt có vết hằn theo dòng thời gian nhưng vẫn còn nét tinh anh và chất ngất tình đồng hương, đồng môn gắn bó đậm đà.

Về thành phần tham dự, ngoài những đồng môn tại địa phương, còn có số quan khách thân hữu như:

- Quý vị đại diện các hội Sóc Trăng, Long Xuyên, Vĩnh Long, Gò Công, Bến Tre, Hội Tả Quân Lê văn Duyệt, Tây Sơn Bình Định, Quốc Gia Hành Chánh, các trường Trung Học Sương Nguyệt Ánh Sài Gòn, Phan Thanh Giản Cần Thơ, Tổng Phước Hiệp Vĩnh Long, Trung tâm Việt ngữ...

- Quý Thầy Cô, cựu học sinh từ Pháp, Canada, Việt Nam và từ nhiều thành phố, tiểu bang khác ở Hoa Kỳ

Đặc biệt phóng...đại viên tôi thấy có quý Thầy Phạm văn An (Toán) , Dương minh Kính (Anh Văn), Phạm Nguyên Chu(Lý Hóa), Tô văn Lai (Triết), Trần Quang Minh(Triết), Thầy Trương, Thầy Sanh, Thầy Cảnh. Nhắc đến Thầy Chu thì nhà em rất là kính mến Thầy nhưng thú thực là hồi đó nhà em sợ Thầy thí mồ luôn đi. Riêng Thầy Trần Quang Minh là người đã tiên phong khai sinh “ ra hội ái hữu NĐC-LNH Nam Cali. mà ai ai cũng biết và trân quý Thầy.

Ngoài ra cũng có sự hiện diện của cựu Thiểu Tướng Trần Bá Di, cựu Tư Lệnh Sư Đoàn 9 BB. đến từ Orlando(FL.) . Ông là trưởng nam của Bác Trần văn Vượng, cựu Tổng Giám Thị trưởng NĐC và là anh của bạn Trần Bá Thanh tự Neuf (đã mất).

Nhưng cho dù với bất cứ cương vị nào thì mọi người đều đến với nhau bằng cả một tấm lòng , đó là tình yêu mến Mỹ Tho và trường NĐC-LNH cộng thêm sự chia sẻ chân tình. Riêng cá nhân phóng...đại viên tôi ngay từ tấm bé đã có niềm tự hào là người dân Mỹ Tho, cửa ngõ miền Tây và hơn hết là học sinh trường Trung học Nguyễn Đình Chiểu.

Người ta thường bảo rằng “ Tuổi trẻ sống với tương lai, tuổi già tìm về dĩ vãng”. Câu nói này thật đúng với không khí nhộn nhịp nhưng đầy ấp thân tình của buổi họp mặt. Đó đây trong quán ăn vang dội tiếng chào mừng chan hòa niềm vui hạnh phúc gặp lại bạn xưa , câu chuyện ròn tan như pháo nổ. Mọi người cùng đưa nhau về vùng trời dĩ vãng của một thời hoa mộng cũng như truyền đạt nhau những tin tức người quen biết sau cuộc vật đổi sao dời. Thầy Cô bè bạn một thời ai còn ai mất, ai đi ai ở, ai thành công ai lận đận trên xứ người phiêu bạt hay còn lại ở quê hương . Thôi thì trong những giây phút trùng phùng ngắn ngủi này, hãy cùng nhau chung vui với vinh quang hay chia sẻ nỗi đau thương của bạn bè để rồi mai đây mỗi người một ngã, biết đến bao giờ ta lại gặp nhau như hôm nay. Hãy cùng nhau sống lại với những kỷ niệm bàng bạc tuổi học trò thơ ngây vô(số) tội, một thuở tắm sông hái bần, đá banh coi hát và nhất là một thuở đứng bên này đường Hùng Vương nhìn trộm mây cô nữ sinh LNH áo dài trắng thướt tha, nón lá nghiêng nghiêng e ấp che dấu khuôn mặt duyên dáng yêu kiều vào những lúc:

“Một sớm tan chuông tà áo trắng ngập đường”

rồi lòng bỗng thấy thêm:

“ Em tan trường về anh theo Ngộ về”

và trong những phút giây xao xuyến lâng lâng đó, nhiều chàng NĐC đã thi nhau đi đào gốc cây si để trồng ở nhà người đẹp rồi suốt ngày đêm cứ ca bài:

“ May mà có em, đời còn dễ thương”

Sau đó, hầu hết các nàng đều phớt lờ cây si theo kiểu:

“ Hai hôm sau mới dám đưa thư nàng nhận nhưng làm thinh”

Làm thinh thì còn đỡ chứ nàng xử dụng lá thơ với nét chữ nắn nót trên giấy pelure hồng hồng xanh xanh của người ta vào mục nữ công gia chánh thì thiệt là đau hơn hoạn.

Nhưng thỉnh thoảng cũng có nàng cảm kích chân tình nên vun phân tưới nước cây si cho tươi tốt làm anh chàng trúng số tình mừng còn hơn ông John F. Kennedy khi hay tin mình đắc cử Tổng Thống thứ 35 của Mỹ.

Nãy giờ phóng...đại viên tôi lạc đề xa quá, giờ xin trở lại chuyện họp hành, chắc chắn là mọi người trong buổi họp đều có cơ hội gặp lại bạn bè xưa có khi xa cách từ mấy mươi năm trời. Riêng tôi thì gặp nhiều cố nhân như anh Bê, anh Lộc, chị Mười, vợ chồng Thu đen, vợ chồng Điệp, vợ chồng Kim Đồng(em Điệp), Kim Liên, Xuân Hương, Huệ Nhi, Hiếu...toàn là một băng Chà Chà Trịnh Hoài Đức nên cứ tranh nhau “ăn cơm mới nói chuyện cũ” tới Tết Congo cũng chưa hết.

Một lúc sau, có Lê quang Tiếng lại bàn chào hỏi Điệp. Sở dĩ tôi nhắc đến Tiếng vì anh chàng này là một trong những học trò giỏi của trường NĐC mà tôi có dịp đề cập đến trong truyện ngắn “ Tình thù rục rục” đăng trên Đặc san 2003.

Cũng nhân dịp này, tôi gặp được Lê Tấn Trạng, Nguyễn Phú Hùng là hai bạn đồng khóa 11 QGHC với tôi. Ngoài ra, còn gặp bạn Lê văn Rắc là người ngày xưa đã “đưa nàng Lý thị Kim Anh về dinh” Mà Lý thị Kim Anh cũng đâu có xa lạ gì, đó cũng là người lối xóm và là một trong tứ đại mỹ nhân Mỹ Tho mà tôi đã từng viết trong bài “ Mỹ Tho một thời để nhớ” trên Đặc san 2004.

Điểm đáng nói hơn cả trong buổi họp mặt là chương trình văn nghệ thật đặc sắc với các ca sĩ đến từ Trung Tâm Thúy Nga do GS Tô văn Lai mời đến để yểm trợ như Thế Sơn, Quang Lê, Hương Thủy, Quỳnh Dung. Viết đến đây xin dừng lại một chút để vinh danh nhiệt tình của GS. Ngoài ra cũng có những ca sĩ nổi tiếng khác như: Trung Chinh, Trang Thanh Lan, Nguyễn Đức Cường, Ngọc Trọng. Tất cả đã cống hiến cho hội trường những giây phút thưởng thức tuyệt vời . Ngồi nghe nhạc mà cứ tưởng như

mình đang xem live show của Paris by night. Lâu ngày nghe lại những bản tình ca êm ái nhẹ nhàng mà thấy lòng bồi hồi rung động rồi thả hồn về một thời thơ sinh tay trắng mộng đầy với những chiều đưa đón em dưới cơn mưa bụi lất phất và lá me bay bay vương nhẹ tà áo em. Tình tứ đến thế thì thôi!

Đặc biệt có thêm màn “Đố vui để học” bỏ túi do Trung Chinh mener. Số là khi hát xong bài “Cửu Long Giang”, anh đố cả hội trường kể được tên 9 cửa của sông Cửu Long. Có một chị lên nói được 5, 6 cửa, phóng...đại viên tôi vốn tự hào là học trò thầy Trần Văn Dinh nên chạy tuốt lên sân khấu kể nốt 9 cửa và được anh Trung Chinh tặng cho CD nhạc “Về đầu mái tóc người thương” do Hoàng Oanh -Trung Chinh hát toàn là những tình ca trước năm 1975. Mặc dù trả lời đúng nhưng tôi mixed up hai cửa Cổ Chiên và Tranh Đế nên thằng bạn nổi khổ Đặng Kim Thu (Thu đen) lên sửa lại thứ tự. Về tới bàn thì nghe thằng Điệp oang oang:

-Miễn là hai thằng Chùa Chà nói đúng là được rồi

Quý vị và các bạn có thấy sợ xóm Chùa Chà chưa? Sic.

Kể thêm về các cửa sông thì có hai cửa mà tôi chưa kể ra là cửa Tài và Xiu, hai cửa này xin để dành cho mấy casino ở Macau.

Nhắc đến màn “Đố vui để học”, tôi xin cũng “đố vui” quý vị và các bạn là ngày xưa chương trình rất educative này của Bộ Quốc Gia Giáo Dục tổ chức hàng tuần trên băng tần số 7 đài Truyền Hình Sài Gòn do ai đảm trách? Nếu không ai trả lời được thì tôi xin thưa rằng niên trưởng Trương Thế Hưng (1948-1952) là người phụ trách. Anh Hưng hiện định cư tại Toronto chung thành phố với người viết bài này.

Điều đáng ghi nhận đầy cảm động nhất trong chương trình là phần tặng những đóa hồng cho Quý Thầy Cô để nói lên lòng tri ân sâu xa của những học trò cho dù giờ đây tóc đã điểm sương. Nó gọi cho mọi người nhớ lại bài tập đọc trong Quốc Văn Giáo Khoa Thư về chuyện ông Carnot tuy đã thành danh cũng trở về quê xưa lễ phép chào Thầy. Hình ảnh các học trò đã trưởng thành mà vẫn trang trọng kính dâng lên Thầy Cô những bông hồng tình nghĩa đã như ánh hào quang soi sáng đạo lý Thầy trò, một truyền thống tốt đẹp khả kính của nền văn hóa Việt Nam.

Ngoài ra, bài thơ “Gửi Mỹ Tho” của cô thu quỹ Nguyễn thị Trung trang trải tình tự Mỹ Tho và hai trường LNH-NĐC thật cảm động bù ngùi được chị Kim Hoa tức phu nhân Anh Ngô Ngọc Vĩnh diễn

ngâm đã đưa tất cả hội trường trở về một thời niên thiếu hoa mộng. Thiết tưởng đó cũng là một nét chấm phá tô điểm thêm hương sắc cho vườn hoa họp mặt.

Tường trình về buổi họp mặt mà không nói đến tiết mục fashion show thì là cả một thiếu sót. Thực vậy chương trình fashion show do phu nhân BS Abram Nguyễn, phu nhân nha sĩ Dương Đức Tài điều động, với sự tham gia của hai CHS LNH chị Chung Bích Liên và Nguyễn Xuân Hương đã mang lại luồng gió mới hoa lá cành cho đại hội. Đó là một tiết tấu hài hòa giữa nét duyên dáng Việt Nam và thời trang. Các giai nhân làm sống động không khí hội trường với những bước chân “nhún nhảy huyền thoại” và các kiểu thời trang “hoa bướm lung linh”

Kết thúc chương trình là phần xổ số hào hứng với những quà tặng của anh chị Trần Thanh Xuân, Trịnh Thúy Quỳnh, Trung Tâm Thúy Nga và luật sư Đỗ Hiếu Liêm.

Về dư âm của buổi đại hội, chúng tôi là kẻ ở miền xa nên cứ “thủ khẩu như bình”, chỉ nghe nhiều người tham dự khen rằng đây là một trong những buổi alumni reunion lớn nhất. “Được lời như cởi tác lòng”. Nghe nói vậy nên phóng...đại viên khoái quá bèn đại ngôn rằng: Có tham dự đại hội tâm vóc qui mô như vậy mới thấy công lao khổ cực của ban tổ chức. Xin được vinh danh công đức vác ngà voi của tất cả. Ngoài ra, cô MC Bích Phượng duyên dáng thướt tha, nói năng lưu loát linh hoạt làm cho không khí hội trường thêm sống động.

Chúng ta đã và đang bước vào bóng hoàng hôn cuộc đời nên tất cả còn có bao lâu nữa đâu, do đó mỗi khi có dịp là chúng ta hãy tìm đến với nhau ngay. Trong cõi đời vô thường hư ảo này, gặp nhau ngày nay rồi mai đây biết có còn cơ hội nữa không. Với dòng cảm xúc đó, tôi ước mong quý anh chị Nam Cali “tiếp tục hi sinh” để mọi người còn có những ngày tao ngộ để đời như hôm nay.

Tôi xin kết thúc bài tản mạn bằng một bài thơ đường luật viết về ngôi trường xưa để chúng ta cùng chia xẻ.

Thân ái tạm biệt và kính chúc quý Thầy Cô, quý đồng hương, đồng môn và thân hữu thân tâm luôn an lạc.

Toronto Nov. 05, 2006

Nguyễn Trần Nguyễn Tấn Phát (1954-1962)

Trường xưa lối về

*Nhìn mái trường xưa bỗng nghẹn lời
 Năm mươi năm thắm thoát vèo trôi
 Thầy Cô tận lạc về muôn hướng
 Bè bạn ngược xuôi khắp mọi nơi
 Lối cũ thêm xưa trông quanh quẻ
 Thăng trầm hưng phế thấy bồi hồi
 Đồng môn sót lại dăm ba đứa
 Đầu đã bạc phơ dáng rã rời.*

Nguyễn Trần

*Ghi lại nỗi cảm xúc khi thăm lại trường
 Nguyễn đình Chiểu*

Ban Cố Vấn và Ban Chấp Hành họp chuẩn bị cho Ngày Họp Mặt (hình trên: CHS Bích Phượng, Phương Quế, Xuân Hương, Trung, Thầy Huỳnh chiếu Đăng, Anh Thời, CHS Hiếu, Nở và Minh, hình dưới: CHS Nở, Minh, Vĩnh, LS Liêm và Thầy Tô Văn Lai)

Cựu Học Sinh Nguyễn Đình Chiểu và Lê Ngọc Hân, Mỹ Tho họp mặt

Ông Hội Trưởng Ngô Ngọc Vĩnh của Hội Ái Hữu cựu học sinh Trung Học Nguyễn Đình Chiểu và Lê Ngọc Hân, Mỹ Tho đang chào mừng quan khách trong ngày họp mặt được tổ chức tại nhà hàng Seafood Parcel vào trưa ngày Chủ Nhật 29 tháng 10 năm 2006 với sự tham dự khoảng 500 thầy cô giáo và cựu học sinh cùng thân hữu trong bầu không khí tung bừng. Có nhiều vị đến từ Âu Châu, Úc Châu và nhiều tiểu bang khác cùng về tham dự.

Buổi họp mặt với chủ đề Tôn Sư Trọng Đạo đã được các thầy cô và ban tổ chức lên tháp hương trên bàn thờ. Một chương trình văn nghệ với sự tham dự của một số nghệ sĩ của Trung Tâm Thúy Nga làm cho chương trình sống động. Trong dịp này, ban tổ chức phát hành đặc san Nguyễn Đình Chiểu và Lê Ngọc Hân, dày gần 400 trang với nhiều bài vở đặc sắc.

(Tin và Ảnh: Anh Thành, trích trong tuần báo Việt Tide số 278, Nov. 10th-Nov.16th, 2006).

Các CHS đang gởi đến Quý Thầy Cô những bông hồng và huy hiệu hai trường NDC & LNH như một bày tỏ lòng biết ơn.

MỘT SỐ HÌNH ẢNH HỌP MẶT

MC Bích Phượng đã góp phần thành công cho buổi họp mặt

Các CHS / NĐC gặp lại sau gần 30 năm vắng tin nhau.

Thầy Sanh và Thầy Trương

Cựu Hội Trưởng và Hội Trưởng đương nhiệm cùng các CHS Lê Ngọc Hân

Nhiều thế hệ CHS và đồng hương tham dự ngày Họp Mặt

Tại bàn tiếp tân